

עידן הנצחנות של הפלשתינאים בעולם וההישגים של הלאומים בישראל. מצביעים על תהליך של עימות גלוי עם הבעיה הערבית בישראל, אשר ילך ויגבר כל עוד רק"ח תישא את ההתנגדות למימסד באורח בלעדי. (יש לזכור כי "ישראל" כ"מופיעה בכותרת המפלגה רק"ח ואין זה מקרי).

צפי

ריבוי האוכלוסיה הערבית (מ-150,000 נפש בשנת 1948 למעל 430,000 נפש ב-1975) נותן ללאומנות הערבית תחושת עוצמה ותקווה, כי הזמן פועל לטובתם. הדברים אמורים במיוחד בחבל ארץ כמו צפון הארץ, שם הנוכחות הערבית הפיסית בשטחים רצופים ונרחבים בולמת. השתלטות רק"ח על מוסדות "מעין ממשלתיים" כמו רשויות מקומיות, יוצרת תשתית ליגאלית לפעילות לאומנית מדינית גלויה ומתרחבת, תוך אימוץ השיטות שהיו נהוגו ביישוב היהודי ב"טרם מדינה", ושיטות קומוניסטיות מקובלות בעולם. ליום כבר קיימות מיספר רשויות מקומיות בשליטת רק"ח, ולדעתנו לפי החלטה מכוננת, אלה לא מנוצלות בשעה זו למשרות ה"נ", משום היעדר קאדרים מספיקים לביצוע. קיים חשש רציני, כי תוך העשור הבא תבוצע השתלטות ערבית מבחינה דמוגרפית ופוליטית על עכו ואזור נצרת.

ייתכן בשלב מסוים ביצוע פרובוקציה מתוכננת על ידי רק"ח ו/או לאומנים, כדי לגרום להתפרצות אלימות יהודים לא מבוקרים - מצב היכול לגרום להעלאת נושא ערביי ישראל בפורומים בין לאומיים, ויחד עם זאת, לתמרן את האלמנטים המתונים בקרב ערביי ישראל למצב שיאלצו להודות עם צעדים קיצוניים במדינה ומחוצה לה.

מסתמנת פעילות מאורגנת של רכישת נכסי דלא נידרי ע"י ערבים במרחבי הצפון. פעילות זו בולטת בנצרת עלית ובעכו ומדאגה בעמק יזרעאל.

הצעות

להרחיב ולהעמיק את ההתיישבות היהודית באזור רים בהם רציפות האוכלוסיה הערבית בולטת ומיספרם עולה יתר על המידה על האוכלוסיה היהודית ובדיקת אפשרות ריכוז ריכוזי אוכלוסיה ערבית קיימת.

להנהיג מדיניות של "שכר ועונש" (במסגרת החוק) לגבי מנהיגים ויזמים המתכבאים בכל צורה עוינת למדינה ולציבור.

כדי ליטול את "מכורח" נשיאת המאבק הלאומי וייצוג ערביי ישראל מידר רק"ח, ולתת פורקן ליושבים על הגדר, יש להקים מפלגה אחת למפלגת העבודה, אשר הדגש בה יהיה על רעיונות שוויון, הומאניזם, תרבות ולשון, מאבק סוציאלי ותרבותי דגל השונים באיזור. על המוסדות להעריך כדי לקיים נוכחות סמויה ושיטתית במפלגה זו.

להנהיג תיאום מלא ומתחל בין משרדי הממשלה, ההסתדרות והרשויות המקומיות, בעיקר בדרג המבצעי בשדה, ולעמוד על ביצוע זה באורח קשה.

תגובת העולם הזה:

הטענה, כי כוחות צבאיים אויבים יכולים לחדור לאיזור מסוים בישראל מפני שיש בו ריכוז גדול של ערבים, היא אווילית ועל-הדחים. כל סוגי-מישנה בצבא יעמוד בנקל על הגיחוך שבה.

גבול המדינה אינו מוגן עוד על-ידי יושבים אזר-חיים. מגינה עליו עוצמתה המקובצת של צה"ל, באמצעות כוחו המגויס ונישקו המתוחכם ביבשה, באוויר ובים. מבחינת יכולתו של צה"ל לחדור התקפה, או לקדם את פניה, אין כל חשיבות להרכב האוכלוסיה.

לאפשרויות של פ"ע (פעילות-חבלנית-עוינת) בעורף הצבא יש חשיבות צבאית שולית בלבד, אם ביכלל. גם הטענה כאילו יכולים חבלני-ארץ להינתק מגוף המדינה, אם המיעוט יהווה בו רוב - מופרכת מיתודה. מושג ההגדרה-העצמית חל על ארצות עומם - לא על כל כפר, כל עיירה או כל נפה לחוד. מחוז מינהלי - כגון "מחוז הצפון" - הוא דבר פסיטיבי, שנוצר לצורך נוחיות מנהלית, ואין לו חשיבות כלשהי לגבי קביעות דמוגרפיות. תמיד היו חלקים גדולים של הגליל בעלי אוכלוסיה ערבית רצופה, כימטטי-בלעדי - וה' דבר לא העמיד מעולם בספק את השתייכותם לצמיתות למדינת-ישראל.

קניג רוצה להפחיד, ויוצר דחליל מאיים. אך כבר כשהוא מפרט את "הפעולות העוינות" שהיו, הוא נאלץ להסתפק ברשימה מגוחכת:

הסטודנטים הערבים אינם רוצים לחשתתף ב' שמירה, מחלונות נגד פיראין ערביים. (זהו שאלה מור-סרית סבוכה, שיש לה פנים לכאן ולכאן, אך בוודאי אין בכך מרד).

הערבים הצביעו בעד רק"ח בנצרת. (אחרי ש' קניג עצמו קבע כי המנהיגות הקודמת היתה מורכבת מבריונים פליליים, שהומלכו על-ידי פקידים יהודיים בעלי "מנטאליות ערבית"!).

הערבים הודרו לשלם את מיסיהם לעיריית

נצרת, אחרי שקניג הפעיל נגדה סנקציות ועיכב את ההשלומים שהגיעו לה. (מכל ההאשמות המגוחכות, נדמה שזו מגיעה לשיא. שומו שמיים, הערבים משלמים מיסים!).

כנס נגד הפקעת אדמותיהם, שתוכננה על-ידי קניג וחבריו, על-פי גישתם המתגלית במיסמך זה, נאמי-רו דיבר-מחאה חריפים. הערבים איימו (איזו חוצפה!) להשתמש באותם האמצעים כמו היהודים, המוחים נגד מעשיהם הדיכוי של ברית-המועצות נגד אחיהם. (טענה זו אינה מגוחכת עוד, היא טראגית ממש).

ההערה לגבי שמה של רק"ח היא זדונית ממש. כאשר התפלגה המפלגה הקומוניסטית, ב-1965, תבע הרוב (וילנר והערבי) להחזיק בשם "המפלגה הקומוניסטית הישראלית", באמצעות קנוניה עם שליטי ה'כנסת, עלה בידי משה סנה המנוח למנוע זאת, והשם "מק"י ניתן לו וליושיו (שהקימו את מוקד). הערבים נאלצו על-ידי ועדת-הכנסת לבחור בשם אחר, ובחרו בשם רק"ח (הרשימה הקומוניסטית החדשה). אולם בכל הופעותיהם בארץ ובחו"ל, וגם על נייר-המכתבים הרשמי שלהם, משתמשים אנשי רק"ח בשם "המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח)". כל זה ידוע, כמובן, לקניג.

זהו דוגמה סתנה, אך אופיינית מאד, ליחסו של בעל המימסד לאמת. "פרובוקציה מתוכננת" - ללא שמץ של הוכחה, בנוסח "ייתכן" - מכשיר קניג את הקרקע לפוגרומים. כמו אצל היהודים ברוסיה הצארית, תחול האשמה בפוגרום לא על השילטונות ועל המתפרעים, אלא על הקורבנות.

ההצעות של קניג ואמרות, בעיברית פשוטה: לסלק ערבים מריכוזי האוכלוסיה, להפקיע את אדמותיהם כדי ליישב עליהן יהודים, וכך, "לדלל".

"להעניש (במיסגרת החוק)" את הרשויות המקומיות שלא השתייכו למפלגת השילטון - כלומר, לשלול מהן תקציבים, תוכניות-מיתאר, רישיונות-בנייה וכו'. מעניין שכאן אין נדרשת מהן רק נאמנות למדינה, אלא גם הסכמה ל"ציונות". ערביי ישראל חייבים בתמורה בקיבוץ גלויות, בתוכנית באול, וכו'.

כדי להבטיח שילטון של קוויזלינגים ברשויות המקומיות הערביות, יש להקים מיפלגה של קוויזלינגים. על מיפלגה זו לדגול בפומבי ברעיונות ימים כמו שויון, הומאניזם וכו', שקניג עצמו שולל אותם מכליל - אך למעשה הם יהיו סוכני שירות-הביטחון-החללי, שישלטו במפלגה זו באופן סמוי. בגרמנית קראו למיבנה כזה "וידנראט".

ההסתדרות צריכה להשתלב במערכת זו, בצד שירות-הביטחון, המישרה ושאר זרועות השילטון. ייתכן שמעולם לא נאמר בגלוי-לב כל רב מהו תפקיד ההסתדרות ברחוב הערבי.

המנהיגות

החברה היהודית הדמוקרטית והפתוחה, לתוכה נקלעה האוכלוסיה הערבית שנותרה בארץ לאחר קום המדינה, לא נקלטה הן באורח החשיבה והן מבחינת הנהיגים וההתייחסות. היהודים שהופקדו על הטיפול באוכלוסיה זו, שיעדם היה לעשותם ללויאלים להברת היהודים שקמה במדינתה, לא השכילו לעשות זאת. אדרבא, יש סימנים ברורים, כי בוצעו כל ההליכים לשמור על ייחודה ובידודה מחד, ונסיגנות לרכישת תשומת-לב סלקטיבית ויחס אוהד ומעריך. מאידך.

אלם, יחד עם זאת הנירו השכם והערב על שוויון, שילוב וכו'... ואילו המעשים היו מנוגדים. מדיניות זו לא רקחה בהשכנו את האופי הערבי הדכני-מיני והשטחי שאינו מעמיק, ופעולת הדמיון בו מרבה עד הראציונאלי.

הביטוי הקיצוני והחריף למדיניות דו-ערכית ומנוגדת זו היה "הכרתה" מייצגים ומנהיגים לאוכלוסיה. עד היום אין אף איש ציבור ערבי "חירב" נבחר מעל דרג מקומי.

חברת המערב, בשלבים אלה, זקוקה למנהיגים שישימשו לה דוגמה אזרחית ויהיו מחוננים בתכונות להשיב למת-לבטים הכנים ולהובילם בדרך הנאותה לקראת פתרון סביר, ציבורי ואישי.

אולם, כפי שצויין במבוא, לא זה היה המבחן לקבלת תואר "מנהיג". האלים, פושק השפתניים ודא המכיר ישר דרך הופכים המייצגים והנשיאים דגל ערביי ישראל.

אחד המאצעים העיקריים להידרדרות כיום היא הסלידה ממנהיגות זו (ראה הבהירות לעיריית נצרת).

צפי

המאבק בין המחזיקים בתארים השונים לבין הדור המתקומם ילך ויחמיר, כאשר הראשונים, עיקר התבססותם יהיה על המימסד הממשלתי, הסתדרותי ומפלגתי.

הצעות

יש לנהוג בתעוזה ולהחליף את מירב העוסקים במיגור הערבי מקרב המנגנונים הממשלתיים, משטרה ומיפלגות, כולל דרגי קובעי המדיניות.

יש להתנער מ"המנהיגות" הערבית הנוכחית שאינה מייצגת את האוכלוסיה הערבית ולהדגיש את אי הזדהות המימסד עימם.

על אלה שבידם תופקד משימה זו להחחיל מיד בבניית דמויות חדשות, בעלות רמה אינטלקטואלית, יושר אישי, בעלות כריזמה, ולסייע בידן להקים מפלגה ערבית כפי שצויין לעיל.

המנות צוות מיוחד (שב"כ) שיתקור נהגים אישיים של מנהיגי רק"ח ואישים שדו-דעים אחרים והביא המימסד לידועת ציבור בוחריהם.

לנקוט צעדים אישיים נגד כל אישיות שדנית בבגד הרמות והמוסדות.

תגובת העולם הזה:

זהו פרק מוזר, יש כאן עירובייה כזאת של צביעות, התחסדות, אינטימיה וסינון סגני-חור, עד שכדאי לקרוא את הקטע כולו פעמיים, כדי להבין את החבוי בו. לכאורה - הצעה סבירה, המנהיגות, שהומלכה על-ידי הפקידים היהודים ברחוב הערבי, פסולה. הערבים מתקוממים נגדה, בצדק. יש לסלק אותה (יחד עם הפקידים היהודיים, אויביו של קניג, שהמליכו אותם). ההיגיון של קניג מסתבך כאן, בגלל גזענותו: הוא מדבר על "האופי הערבי הלבנטיני והשיטחי", המתבטא בכך שהערבים לא קיבלו את הצביעות של פקיד השיל-טון שדיברו על שויון ושילוב, ועשו את ההיפך. אם זוהי "לבנטיניות", הרי זו תכונה חיובית ביותר. הלוואי שהיו יהודים רבים, שהיו מתקוממים נגד הצביעות של בעל-שררה!

אחרי-כך באה קביעה מעניינת: אין אף מנהיג ערבי אחד (!) בדרג בכיר במדינה, שהוא הגון וחיובי. (ושבו: נחשבו לרגע על סגן-השר, על חברי-הכנסת של המערך, על הפקידים הבכירים, על השופטים וקציני-המישרה...) המסקנה הסבירה, המתבקשת מדברים נוקבים אלה: אחרי סילוקם של המושחתים, יבחרו הערבים סוף-סוף במנהיגים ראויים-לשם. גורם-החיסכון ייעלם, הצעירים הערביים המתוסכלים ימצאו לעצמם עיסוק וביטוי במקום לחרוש מזימות נגד המדינה שקיפחה אותם, הציבור הערבי ישתלב במדינה.

זוהי, כמובן, בדיוק הדרך הנכונה. אבל קניג אף אינו חולם עליה.

הוא מציע לבחור (מי יבחר?) בערבים בעלי אי-טלקט וכאריזמה, שיעמדו בראש המפלגה שהוא הציע זה-עתה לחקיקה - מיפלגת קוויזלינגים, שבה ישלטו אנשי הש"ב!

איפה לוחקים קוויזלינגים בעלי כאריזמה? היכן נמצאים סוכני-ש"ב פוטנציאליים בעלי "רמה אינטלקטואלית ויושר אישי"? יש כאן אבסורד גמור.

ההסוואה מוסרת בקטע הבא. קניג מציע לעשות את הדברים שנגלגלם הדיתה האומה האמריקאית את הנשיא שלה, שלחה את שריה ופקידיה הבכורים ביותר לבית-הסוהר, ועברה זעזוע מוסרי חסר-תקדים.

השב"כ יקוּב אחר עסקנים ערביים שאינם מוצאים חן בעיניו, יתחקה אחר חיי-הימין שלהם, יבדוק מי הומוסקסואל ומי נאח, מי חולה ולמי נודף ריח מהפה, ויביאו את הדברים לידועת ציבור-הבוחרים.

זאת בדיוק היתה עבודתם של "השרברים" של ריצ'ארד ניקסון, היושבים עכשיו בכלא. הם פרצו למיש-רדי עסקנים, גנבו תיקים של רופאים ופסיכיאטרים, פריסמו פרטים אינטימיים על מתנגדים פוליטיים, ערכו לISTS מקירות-ימס מיוחדות, פתחו את מיכתביהם, הק-ליטו את שיחותיהם.

קניג סתם ולא פירש, מהם, "הצעדים האישיים", שיש לנקוט נגד כל "אישיות שלילית". מחנה-ריכוז? שבידע-עצמות? סחיטה? שילול פרנסה? פירסומים אישיים?

ומה זאת בדיוק אישיות, "שלילית"? מי יקבע ש-היא שלילית? הרי ברור שקניג אינו מתכוון להביאה למישפט, על-פי חוק כלשהו. האם יקבע קניג עצמו, לבדו? האם תהיה ועדת-סדרים של אינקוויזיטורים חשאיים, שתחרוך את הדין ותבצע אותו, מבלי שה-קורבן השלילי (ערבי-לאומי, קומוניסט, משורר בלתי-רצוי, מישחו המותח ביקורת על הרצל) יידע כלל ש-מישהו חורץ את דינו, על-פי אילו עדויות, ביגלל מה?

ג'ו מק-קארתי היה ככל לעומת ישראל קניג, הוא מגיע לרמה של קוויסאר של חקג"ב - ואכן, כל המיס-מך הזה היה יכול לבוא את מקומו בתוכיך של איש הבולשת הסובייטית למזכיר המיפלגה שלו, על הד-כים לטיפול ביהודי ברית-המועצות, שמא יפלו בידי סוכנים ציוניים.